

Arrest

nr. 218 790 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een verzoek om internationale bescherming dat op 6 juli 2018 door verzoeker werd ingediend bij de Belgische autoriteiten. Ze luidt als volgt:

“

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : K.J.
voornaam : L.
geboortedatum : 30.05.1980
geboorteplaats : Lajigar
nationaliteit : Afghanistan

Alias: M., L., geboren te Nengarhar op 30.05.1980, Afghanistan; M., L., 01.01.1982, Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Afghanistan verklaart te zijn, meldde zich op 04.07.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 06.07.2018 effectief ingediend. Betrokkene was hierbij in het bezit van een kopie van zijn taskara.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 29.06.2015 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije, op 05.07.2015 om internationale bescherming verzocht in Hongarije, op 06.01.2016 om internationale bescherming verzocht in Frankrijk en op 29.06.2016 om internationale bescherming verzocht in Duitsland.

Op 24.07.2018 werd betrokkene gehoord betreffende een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde hij op 01.04.2015 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en hij stelde eerst naar Iran te zijn gereisd waar hij 16 dagen verbleef. Vervolgens reisde hij verder door naar Turkije waar hij 9 dagen verbleef alvorens verder door te reizen naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 29.06.2015 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Bulgarije maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Bulgarije. Hij verklaarde 2 maanden in Bulgarije te hebben verbleven alvorens verder door de reizen naar Hongarije, met een transit via Servië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 05.07.2015 om internationale bescherming verzocht in Hongarije. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Hongarije maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Hongarije. Hij verklaarde 13 dagen in Hongarije te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Duitsland met een transit via Oostenrijk. Betrokkene verklaarde vervolgens 4 maanden in Duitsland te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Frankrijk. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 06.01.2016 om internationale bescherming verzocht in Frankrijk. Dit wordt ook bevestigd door betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hij verklaarde een negatieve beslissing te hebben verkregen in Frankrijk. Hij stelde 9 maanden in Frankrijk te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Duitsland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 29.06.2016 om internationale bescherming verzocht in Duitsland. Dit wordt ook bevestigd door betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hij verklaarde tevens ook in Duitsland een negatieve beslissing te hebben ontvangen. Hij stelde vervolgens 18 maanden in Duitsland te hebben verbleven alvorens terug door te reizen naar Frankrijk waar hij verklaarde opnieuw 7 maanden te hebben verbleven. Vervolgens reisde hij verder door naar België en hij verklaarde op 03.07.2018 in België te zijn gearriveerd.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat het hem in Frankrijk en Duitsland niet lukte om erkend te worden waarna hij zocht naar het dichtstbijzijnde veilige land. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader

van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat heel Europa voor hem hetzelfde is zolang hij maar erkend wordt. Maar hij benadrukte wel dat hij in Duitsland en Frankrijk niet wordt geholpen en dat hij daar negatieve beslissingen verkreeg.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 26.07.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse en Franse autoriteiten. Op 30.07.2018 stemden de Duitse instanties in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013. Vervolgens werd deze verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming ook bevestigd door de Franse autoriteiten in hun weigering voor de terugname van betrokkene d.d. 31.07.2018. Hierin informeerden zij onze diensten dat zij voor betrokkene nooit een terugnameverzoek ontvingen van de Duitse autoriteiten.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde staat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaats inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij er niet in slaagde om erkend te worden in Frankrijk en in Duitsland waarna hij op zoek ging naar het dichtstbijzijnde veilige land. Hieromtrent merken we op dat deze specifieke reden om in België om internationale bescherming te verzoeken geen afbreuk kan doen aan de verantwoordelijkheid van de Duitse instanties voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Duitsland. Deze verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen

blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokken verklaarde verder ook, betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013, dat heel Europa voor hem hetzelfde is zolang hij maar erkend wordt. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Duitsland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Duitsland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend, of dat hij deze kans niet gekregen zou hebben in Duitsland.

Betrokkene benadrukte tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter wel dat hij reeds een negatieve beslissing verkreeg in Duitsland. In dit verband verwijzen we ook naar het feit dat Duitsland met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemde met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt; "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land óf een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit toont daarbij aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene inderdaad reeds werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. Echter impliceert bovenstaande ook dat betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties in Duitsland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Duitse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Duitsland zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Duitse instanties. We benadrukken hierbij ook dat de Duitse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder wensen we in dit verband ook te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport (last updated 03.04.2018) over Duitsland waarin wordt gesteld dat personen die in Duitsland een zogenaamd volgend verzoek om internationale bescherming indienen tijdens de periode in afwachting van deze beslissing getolereerd worden om op het Duitse grondgebied te verblijven en dat indien er aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, dit bevel wordt opgeschort.

Verder beschikken verzoekers in procedures van volgende verzoeken, indien dit verzoek ontvankelijk wordt bevonden, over dezelfde rechten als diegene in de reguliere procedure inclusief toegang tot de materiële opvangvoorzieningen (p. 48-50).

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Duitse instanties op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht aan Duitsland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. In dit verband benadrukken we ook dat het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport over Duitsland geen melding maakt van structurele tekortkomingen bij beroepsprocedures in de meest voorkomende gevallen van beroep tegen een negatieve beslissing (p. 24-26). Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport ook aan dat er in 2017 sprake was van een sterke toename in het aantal ingediende beroepsprocedures en dat deze tevens ook een hoog succesgehalte kenden (ca 40%) (p. 11-12).

Verder merken we ook op dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming en het vervolgens mogelijks opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling kan

inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook nogmaals op dat Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken om internationale bescherming en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen zijn afgewezen verzoek om internationale bescherming in Duitsland, indien hij hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend. Daarnaast wensen we verder ook nogmaals op te merken dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen, hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Verder wensen we te benadrukken dat het Indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel bijhorende maatregelen in dit verband, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/ĲU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Duitsland reeds werd afgewezen betekent dus niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we nogmaals te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland dat stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 35, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Duitsland te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Zo verduidelijkt het AIDA-rapport over Duitsland ook dat er niet kan voorzien worden in een intrekking van de materiële opvangvoorzieningen of in een weigering tot toegang hiertoe voor personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Duitsland terugkeren (p. 59-68). Op basis van deze elementen benadrukken we dan ook dat betrokkene na overdracht naar Duitsland in adequate opvangvoorzieningen zal worden opgevangen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Duitsland ook melding gemaakt van het feit dat er in het kader van de massale toestroom van verzoekers om internationale bescherming in 2015 werk werd gemaakt van verscheidene alternatieve opvangvoorzieningen en bijkomende noodopvang. Ook het probleem van overbevolking in 2014 en 2015 is in 2016 sterk verbeterd omwille van een sterke daling van het aantal nieuwe verzoekers om internationale bescherming. Zo stelt het AIDA-rapport expliciet dat er eind 2017 sprake was van een aantal van ca. 100 000 vacante plaatsen in de opvangvoorzieningen, (p. 59-68),

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren. Verder werden er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Zo toont het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland aan dat de Duitse wetgeving voorziet in noodzakelijke medische zorgen voor verzoekers om internationale bescherming met acute ziektes of pijn waarbij er tevens ook bijkomende medische zorgen kunnen worden voorzien wanneer deze onmisbaar zijn voor een individuele gezondheidssituatie van een verzoeker om internationale bescherming of kandidaat-vluchteling, waarbij er ook mogelijkheden tot speciale behandelingen voor getraumatiseerde verzoekers en kandidaat-vluchtelingen voorzien worden. We merken in dit geval ook

op dat de door het AIDA-rapport aangehaalde praktische beperking in de vorm van het feit dat medische zorgen enkel worden aangeboden wanneer er een zogenaamde voucher van de ziekteverzekering (Krankenschein) wordt getoond, steeds minder aanwezig is vermits verscheidene regio's en deelstaten niet meer voorzien in een strikte toepassing van deze verplichting (p. 74-76). Tevens zullen de Duitse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 24,07,2018 tevens ook stelde dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen bijzondere procedurele noden heeft.

We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Duitsland de mogelijkheid had om in een opvangcentrum te verblijven.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18,1 (d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten(4).

..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de volgende schendingen aan:

" -schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980

in samenhang gelezen met artikel 1 (A) 2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd

en met artikel 17 (1) ("soevereiniteitsclausule") van de Verordening (EU) nr. 604.2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin III-Verordening) van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking);"

Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en betoogt vervolgens:

" De bestreden beslissing ontzegt hiermee aan verzoekende partij letterlijk en feitelijk en op ontegensprekelijke wijze haar onaantastbaar recht op klassiek asiel gegrond op de artikelen 48/3 van de Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen bepalingen in de middelen om de volgende redenen.

3.2.2. Het vraag om internationale bescherming is tweeledig.

De vraag om internationale bescherming bestaat enerzijds uit de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en anderzijds uit de subsidiaire bescherming zoals ingevoerd door de Europeesunierechtelijke bepalingen o.a. artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Deze subsidiaire bescherming is een Europeesunierechtelijke aanvulling op de klassieke asielrechtelijke bescherming op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd dat middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in het Belgisch nationale recht is omgezet (Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011) en laat deze klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet die "volledige en niet-restrictieve toepassing" vindt (Considerans 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)/ Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking); Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

Bijgevolg heeft in geval van conflict tussen deze internationale bepalingen artikel 1(A)2 van voormeld Verdrag van Genève van 28 juli 1951 voorrang op de Europeesunierechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2013, p. 292).

Het Hof van Cassatie oordeelde dat wanneer er een conflict bestaat tussen een internrechtelijke norm en een bij verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde dan moet de door het verdrag bepaalde regel voorgaan, aangezien deze voorrang volgt uit de aard zelf van het bij verdrag bepaald internationaal recht (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959) en indien er een conflict bestaat tussen een norm van het intern recht en een norm van het gemeenschapsrecht, dan moet deze laatste voorgaan. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het leven hebben geroepen, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld ten behoeve waarvan de Lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959).

Dit laatste wordt bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde eerder dat het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht kan opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64 Jur. 1964, 1199).

Dit is niet anders met betrekking tot de klassieke asielaanvraag waarbij verwerende partij als Hoge Verdragssluitende partij door de ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zich er toe verbond het recht op asiel op grond van artikel 1(A)2 van hetzelfde verdrag onverkort toe te passen.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de — zelfs latere — nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In casu deed verzoekende partij op 23 mei 2018 effectief een verzoek om internationale bescherming.

Dit betekent dat verzoekende in de eerste plaats de klassieke asielaanvraag deed die voor de vraag om subsidiaire bescherming dient te worden beantwoord vooraleer verwerende partij toepassing kan maken van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

U Raad als nationale rechter dient zorg te dragen voor de volle werking van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en op eigen gezag de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 die uitsluitend slaat op artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 van in samenhang gelezen met de Europeesunierechtelijke artikelen 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 voor zover zij Europeesunierechtelijke subsidiaire bescherming betekent in de zin van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten.

Artikel 17(1) van voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 luidt:

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Uit de tekst van voormelde artikel 17 (1) blijkt onweerlegbaar dat de soevereiniteit van verwerende partij wat de klassieke asielaanvraag betreft niet werd ingekort door de Europeesunierechtelijke bepalingen. Wat bovendien zoals hierboven werd aangetoond evenmin mogelijk is.

Verwerende partij kan daarom geen beroep doen op voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om aan haar verplichting uit het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zijnde de behandeling van de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van dit verdrag te ontfloppen.

*Het werkend rechtsprincipe *lex specialis derogat legi generali* is evenmin van toepassing.*

*De Valcks juridisch woordenboek definieert *lex specialis derogat legi generali* als volgt: "een bijzondere wet doet afbreuk aan een algemene wet, rechtspraak waarin het beginsel geformuleerd wordt volgens hetwelk bij tegenstrijdigheid een meer specifieke juridische norm primeert op een (tegenstrijdige) algemene norm" (E. Dirix, B. Tilleman en P. Van Orshoven, De Valckx juridisch woordenboek, Intersentia, 2010, pp. (247-248).*

Opdat het voormelde werkend rechtsprincipe toepassing kan vinden moet zowel de specifieke juridische norm als de algemene norm uitgaan van dezelfde wetgever wat in casu kennelijk niet het geval is: de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd is een autonome vorm van internationale bescherming met ruime mondiale toepassing die reeds bestond vóór de instelling van de Europese Unie die de subsidiaire bescherming als tweede aanvullende vorm van bescherming met beperkte regionale dat wil zeggen zuiver Europeesunierechtelijke toepassing instelde.

Hieruit volgt dat de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 die de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag aanduidt niet kan primeren op de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 raakt zelfs niet aan de soevereiniteit van verwerende partij die onvervreemd blijft primeren wat de Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft zoals hieronder wordt aangetoond.

Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

Alle machten gaan uit van de Natie.

Dat wil zeggen dat de soevereiniteit primair is.

Artikel 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.

Dat wil zeggen dat wanneer verwerende partij haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft door ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd heeft overgedragen zij dit geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie.

Artikel 17, § 1, al. 1 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 onder de titel "Discretionaire bepalingen" dat luidt:

In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke Lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Dit betekent dat wat de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft verwerende partij haar verantwoordelijkheid niet heeft overgedragen want de overdracht van een macht houdt per definitie in dat verwerende partij deze macht niet langer bezit.

In tegenstelling tot wat de titel van het voormelde artikel (Discretionaire bepalingen) laat uitschijnen is de voormelde soevereiniteitsclausule de kern waarop de voormelde Dublin III- Verordening van 26 juni 2013 steunt en de rest van de tekst van deze verordening niets meer dan één escape clause die toelaat om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire beschermingsvraag retroactief af te wentelen.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij zich op geen enkele wijze kan ontdoen van de de verplichte behandeling van de klassieke asielaanvraag in de zin van het artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 19 80 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd waartoe zij door het ondertekenen van het hiervoor vernoemde verdrag onvoorwaardelijk gehouden is.

De rest van de tekst van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 kan evenmin inbreuk op deze verplichting maken noch deze verplichting modelleren of inperken (Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; "Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights" 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 niet naleeft en daarmee schendt. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidcontrole (R.v.V. nr. 181 740 van 3 februari 2017).

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013.

De omstandige motieven van de bestreden beslissing over de instemming met het terugnameverzoek, het vertrouwensbeginsel, toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheid tot volgend' verzoek en beroep na terugname al of niet gedocumenteerd of familie zoals hierboven geciteerd zijn om voorgaande redenen geenszins pertinent zolang niet eerst over de klassieke

asielaanvraag op grond van artikel 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd ten gronde werd geoordeeld en zij kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet redelijker wijze verantwoorden noch de flagrante ontneming van het basisrecht op klassiek asiel in hoofde van verzoekende partij niet herstellen of verschonen.

De Europeesunierechtelijke beschermingsregels kunnen in elk geval slechts in tweede orde of subsidiair na een definitieve beoordeling van de klassieke asielaanvraag worden toegepast.

Om dezelfde redenen kunnen de ingeroepen rechtsgronden artikel 51/5 van voormelde de Wet van 15 december 1980 en artikel 18(l)d van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 niet dienstig worden ingeroepen.

De bestreden beslissing is noch in rechte noch in feite correct.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 18.1 (d) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Luidens artikel 51/5, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gaat de minister of zijn gemachtigde, zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

De vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat gebeurt volgens de criteria van de Dublin III-verordening, naar luid van artikel 3 eerste lid ervan.

Verzoeker betoogt dat de Dublin III-verordening “uitsluitend slaat op artikel 48/4” van de Vreemdelingenwet, waarmee hij lijkt te willen aangeven dat deze verordening enkel betrekking heeft op aanvragen tot het verlenen van subsidiaire bescherming zodat deze verordening pas kan worden toegepast nadat de Belgische instanties zijn aanvraag tot het verlenen van de vluchtelingenstatus hebben beoordeeld, maar hij kan daarin niet worden bijgetreden.

Naar luid van de definities zoals omschreven in artikel 2, b van deze verordening moet voor de invulling van het begrip “verzoek om internationale bescherming” in het kader van de Dublin III-verordening worden teruggegrepen naar artikel 2, onder h), van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn). In deze richtlijn wordt het verzoek om internationale bescherming gedefinieerd als “een verzoek van een onderdaan van een derde land of een staatloze om bescherming van een lidstaat die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst en niet uitdrukkelijk verzoekt om een andere, niet onder deze richtlijn vallende vorm van bescherming waarom afzonderlijk kan worden verzocht”.

De Dublin III-verordening heeft dus wel degelijk betrekking op verzoeken om internationale bescherming in het algemeen, zowel in het licht van het verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus als in het licht van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker betoogt dat in geval van conflict tussen internationaalrechtelijke bepalingen het Verdrag van Genève voorrang moet krijgen op de unierechtelijke bepalingen, moet hij in eerste instantie aantonen dat er sprake is van een dergelijk conflict.

De derde considerans van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven.[...]”

In de derde considerans van de Kwalificatierichtlijn werd ook al gesteld:

“De Europese Raad is tijdens zijn bijzondere bijeenkomst in Tampere op 15 en 16 oktober 1999 overeengekomen te streven naar de invoering van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 („het Verdrag van Genève”), zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967 („het protocol”), en zo het verbod tot uitzetting of terugleiding (non-refoulement) te handhaven en te garanderen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd.”

Verzoeker stelt dat de Belgische staat haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft heeft overgedragen door ondertekening van het Verdrag van Genève en dat zij deze geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie. Dit blijkt echter geenszins uit de door haar aangehaalde artikelen 33 en 34 van de Grondwet.

Daarbij komt nog dat de Belgische staat, door toe te treden tot het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag op de werking van de Europese Unie (VWEU) zich heeft ingeschreven in de bepalingen ervan.

Artikel 2.2 van het VWEU stelt:

“In de gevallen waarin bij de Verdragen op een bepaald gebied een bevoegdheid aan de Unie wordt toegedeeld die zij met de lidstaten deelt, kunnen de Unie en de lidstaten wetgevend optreden en juridisch bindende handelingen vaststellen. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid uit voor zover de Unie haar bevoegdheid niet heeft uitgeoefend. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid weer uit voor zover de Unie besloten heeft haar bevoegdheid niet meer uit te oefenen.”

Volgens artikel 4.2.j) heeft de Unie een met de lidstaten gedeelde bevoegdheid in het domein van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht. Volgens artikel 78, eerste lid van het VWEU ontwikkelt de Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“2. Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat omvat:

- a) een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de hele Unie geldt;*
- b) een uniforme subsidiaire-beschermingsstatus voor onderdanen van derde landen die, als zij geen asiel krijgen in de Europese Unie, internationale bescherming behoeven;*
- c) een gemeenschappelijk stelsel voor tijdelijke bescherming van ontheemden in geval van een massale toestroom;*

- d) *gemeenschappelijke procedures voor toekenning of intrekking van de uniforme status van asiel of van subsidiaire bescherming;*
- e) *criteria en instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming;*
- f) *normen betreffende de voorwaarden inzake de opvang van asielzoekers of van aanvragers van subsidiaire bescherming;*
- g) *partnerschap en samenwerking met derde landen om de stromen van asielzoekers of aanvragers van subsidiaire of tijdelijke bescherming te beheersen.”*

De Dublin III-verordening is, onder andere instrumenten, de veruiterlijking van dit gemeenschappelijk beleid, en meer in het bijzonder vloeit deze voort uit de toepassing van artikel 78, tweede lid, e) van het VWEU.

Voorts komt verzoekers kritiek in wezen neer op wetskritiek, nu artikel 51/5, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zoals reeds gesteld, een onderzoek veronderstelt, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, naar de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hiervoor is de Raad niet bevoegd.

Artikel 3, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

Artikel 17 van dezelfde verordening stelt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Het gemeenschappelijke Europees asielstelsel, waartoe zowel de Duitse als de Belgische Staat als lidstaten van de EU zijn toegetreden, stoelt zoals hiervoor reeds is gebleken, op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève. Indien verzoeker, zoals in casu, wil aantonen dat “zijn recht op klassiek asiel” hem zou worden ontzegd, dan komt het hem toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de Duitse asielinstanties, aan dewelke hij volgens de thans bestreden beslissing kan worden overgedragen, niet handelen conform het voormelde principe of dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van de bepalingen van de Dublin III-verordening. In de bestreden beslissing werd hierover uitgebreid gemotiveerd, en het komt aan verzoeker toe om deze motieven in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hier echter volledig in gebreke. Hij maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat “er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.” Zoals uit artikel 17, 1 al blijkt, is de verwerende partij niet verplicht om gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule en verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat daar in zijn concrete geval anders over moet worden gedacht.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS